

Τρέξε, μωρό μου, τρέξε...

Του Γκαζμέντ Καπλάνι

Είδα προχθές τους δρομείς του Μαραθωνίου της Αθήνας. Πέρασαν μπροστά μου μούσκεμα, λαχανιασμένοι. Έτρεχαν προς το φίνις. Οι περαστικοί τούς έβλεπαν με βλέμμα περιέργειας και θαυμασμού. Κοντά μου δυο σκυλιά γάβγιζαν, τεντώνοντας το λουρί στο χέρι του αφεντικού τους. Ίσως να ζήλεψαν τους δρομείς... Αγαπώ το τρέξιμο. Τρέχω, σχεδόν κάθε μέρα. Σε Μαραθώνιο, πάντως, δεν θα συμμετείχα ποτέ. Δεν αντέχω να τρέξω με τόσο πολλούς ανθρώπους. Το μαζικό τρέξιμο με απωθεί. Δεν ξέρω γιατί. Μου αρέσει να τρέχω μόνος μου, να έχω τον δικό μου ρυθμό, να καθορίζω μόνος μου το φίνις, να μην μπαίνω σε διαδικασία ανταγωνισμού με τον διπλανό μου. Γνωρίζω αρκετούς που θεωρούν το τρέξιμο αφόρητα μονότονο. Όταν εκείνοι με ρωτούν «τι του βρίσκεις ωραίο;», δεν ξέρω τι να απαντήσω. Δεν βρίσκω κάτι ωραίο στο τρέξιμο. Το βρίσκω χρήσιμο. Προσωπικά, μου διώχνει το άγχος. Πολλές φορές, όταν δεν μπορώ να ολοκληρώσω ένα άρθρο, επειδή οι ιδέες αρνούνται να κατέβουν στον εγκέφαλό μου, το τρέξιμο είναι η καλύτερη θεραπεία. Επιπλέον, νομίζω ότι έχει δίκιο ο Χαρούκι Μουρακάμι όταν γράφει- σε ένα από τα βιβλία που αφιερώνει στο θέμα- ότι η τέχνη του τρεξίματος μοιάζει με την τέχνη της γραφής και την τέχνη της ζωής. Τρέχοντας, γράφει, αποκτούμε μια ελαφρότητα, γιατί «οι σκέψεις που κάνουμε είναι απλά παράγωγα του τίποτα: οι σκέψεις συγκροτούνται περιστρεφόμενες γύρω από το τίποτα». Ο δρομέας, λέει ο Μουρακάμι, είναι σαν τον συγγραφέα που δεν του χαρίζεται ούτε η έμπνευση, ούτε η χάρη της γραφής. Πρέπει να σκάψει, να ψάξει, μονότονα και υπομονετικά, για να βρει τη λογοτεχνική πηγή από όπου θα αντλήσει το υλικό του. Είναι αυτό που πρέπει να κάνουν, ανεξαρτήτως του τι κάνουν στη ζωή τους, όλοι οι άνθρωποι που θέλουν να προχωρούν και να δημιουργούν. Όσοι δεν αράζουν περιμένοντας να κανονίσει γι' αυτούς το ταλέντο, η τύχη, οι πρόγονοι ή οι γνωριμίες. Διατρέχοντας το διήγημα του Μουρακάμι, τις προπονήσεις του δρομέα, τις επιτυχίες, τις αποτυχίες, τη μονοτονία, την εξάντληση, τους μυς που τεντώνονται και παραπονιούνται, την ανεξάντλητη θέληση, καταλαβαίνεις κάποια στιγμή ότι ο συγγραφέας το πάει αλλού. Δεν μιλάει για τα φίνις που ορέγεσαι να περάσεις πριν από τους άλλους δρομείς. Δεν είναι αυτή η ουσία του τρεξίματος. Σημασία έχει να φτάσεις. Δεν πειράζει εάν στο τέλος δεν νιώσεις τη χαρά που φανταζόσουν: «Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτό τον κόσμο που να βρίσκεται στο ύψος της αποπλανητικής φαντασίωσης που κάναμε όταν χάσαμε τη διαύγειά μας», γράφει. Χωρίς αυτή την «αποπλανητική φαντασίωση», δεν θα είχαμε βγει ποτέ στον πηγαιμό για την Ιθάκη, δεν θα είχαμε κάνει ποτέ το ωραίο ταξίδι... Από εκεί και πέρα, σε αυτόν τον κόσμο δεν τρέχουμε όλοι με τον ίδιο τρόπο. Κάποιοι τρέχουν από χόμπι, άλλοι από απληστία. Κάποιος τρέχει για να συναντήσει τον έρωτά του, άλλος για να ξεφύγει από τον θάνατο. Κάποιοι τρέχουν από λαχτάρα να περάσουν τα σύνορα- όπως οι πρόσφυγες, οι μετανάστες ή όπως, κάποτε, οι δραπετέτες από τα συρματοπλέγματα των συνόρων του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Άλλοι φτάνουν χωρίς να τρέχουν και άλλοι τρέχουν και δεν φτάνουν. Άλλοι τρέχουν από αθωότητα, όπως ο υπέροχος Φόρεστ Γκαμπ, και γίνονται, άθελά τους, αφορμή για πετυχημένα εμπορικά συνθήματα όπως: «Το Σκατό Συμβαίνει»... Και άλλοι προσπαθούν να τρέξουν στον ρυθμό του τραγουδιού των Garbage: «Βρες ποιος είσαι πριν το μετανιώσεις/ γιατί η ζωή είναι σύντομη δεν υπάρχει καιρός να την χαλάσεις./ Τρέχα από τον θόρυβο των δρόμων και του γεμάτου όπλου./ Όταν ο ήλιος βασιλεύει είναι αργά να βρεις λύσεις./ Γι' αυτό τρέξε, μωρό μου, τρέξε».